

[Udenrigsministeren.]

og Irland, har kun Sverige og Irland afgivet en sådan erklæring. Vi er fra dansk side beredt til at anerkende kommissionens kompetence i denne henseende. Hvis det høje landsting i lighed med folketinget giver sin tilslutning dertil, er det regeringens agt at afgive en erklæring herom, når konventionen er blevet ratificeret. Vi vil foreløbig afgive den for 2 år, så at vi, når denne tid er forløbet, på grundlag af de indhentede erfaringer kan danne os et skøn over dette særlige nye instituts værdi.

I konventionens afsnit IV findes bestemmelserne om domstolens sammensætning og virksomhed, og jeg skal herom henvide til bemærkningerne. Domstolen kan først træde i virksomhed, når 8 af de kontraherende parter i en erklæring har anerkendt domstolens kompetence som bindende uden videre og uden særlig overenskomst. Af de 6 stater, som jeg lige nævnte, der hidtil har deponeret deres ratifikationsinstrumenter, har kun Irland afgivet en sådan erklæring, foreløbig for 5 år. Den tyske regering er af forbundsdagen bemyndiget til at afgive en erklæring om såvel enkeltpersoners klageret som om domstolens kompetence, men der foreligger endnu ikke for udenrigsministeriet meddelelse om, at forbundsregeringen har gjort brug af denne bemyndigelse.

Under drøftelserne i det andet høje ting er der fra alle sider givet udtryk for, at vi fra dansk side bør anerkende domstolens kompetence, og jeg håber derfor også, at det høje landsting vil give tilslutning hertil, så at regeringen, så snart den anser det for hensigtsmæssigt — formentlig samtidig med deponeringen af ratifikationsinstrumentet — kan afgive en erklæring om, at Danmark anerkender domstolens kompetence som bindende uden videre og uden særlig overenskomst. Ud fra de samme hensyn, som gør sig gældende, forsåvidt angår erklæringen om enkeltpersoners klageret, vil vi foreløbig afgive erklæringen om domstolen for 2 år.

I henhold til konventionens artikel 63 og tillægsprotokollens artikel 4 kan enhver af de deltagende stater erklære, at konventionen og tillægsprotokollen skal udstrækkes til de områder, for hvis internationale forbindelser den er ansvarlig. Såvel i regeringen som i folketinget er der enighed om, at regeringen — i overensstemmelse med

det ønske, der næres fra alle sider i det danske folk om at knytte Grønland så nært som muligt til moderlandet — bør afgive en erklæring om, at disse betydningsfulde aftaler også skal gælde for det grønlandske folk. Såfremt regeringen også får tilslutning dertil under debatten i landstinget, agter vi at afgive en erklæring herom.

Når 10 deltagerlande har deponeret deres ratifikationsinstrumenter, træder konventionen i kraft, og det samme gælder tillægsprotokollen. Jeg håber, at dette vil ske inden længe.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at jeg på foranledning af folketingets udvalg angående dette forslag til rigsdagsbeslutning har foreslået, at artikel 43 i den danske oversættelse får en noget anden udformning, end den i forslaget indeholdte. I bilag 2 til folketingetsudvalgets betænkning indeholdes den oversættelse, som til sin tid vil indeholdes i bekendtgørelsen, såfremt der ikke fra dette høje ting fremkommer indvendinger derimod.

Jeg skal hermed anbefale det høje ting at give samtykke til ratifikation af konventionen og tillægsprotokollen.

Inden jeg slutter, må jeg måske have lov til at udtrykke min sorg over hr. P. N. Petersen (Røjle)s død og udtale min beklagelse over, at han ikke i denne sag kan være sit partis ordfører. Jeg ved, i hvor høj grad det afdøde medlem interesserede sig for alle disse spørgsmål, og det ville utvivlsomt have været ham en stor personlig glæde at kunne give tilslutning til dette forslag.

Fr. Dalgaard: Den konvention, vi skal behandle i dag, er udtryk for både noget gammelt og noget væsentligt nyt. Det gamle er selve de menneskerettigheder og frihedsrettigheder, som konventionen skal sikre; det er ting, der går meget langt tilbage i menneskehedens historie. Et mere moderne udtryk har disse rettigheder fået i sin tid i den amerikanske friheds erklæring, som klang igen i revolutionstidens love og erklæringer og i næsten alle — i hvert fald i de civiliserede staters — grundlove. Forsåvidt er det noget gammelt, men tiden og de oplevelser, dette slægtled har haft, har gjort, at man har måttet udvide kravene til menneskerettighedernes omfang, fordi man har oplevet tildragelser, som man ikke drømte om kunne finde sted. Alligevel er også